

ДРУГОЕ ЖЫЦЦЁ ПАПУЛЯРНАГА РУХУ

Аматары стварылі праект «Рэспубліка рока»

У пачатку 1990-х Магілёў ужо прымяраў на сябе ганаровае званне рок-сталіцы. Тыя фестывалі добра памятаюць «бацькі» рускага рока: у горадзе дзейнічала некалькі клубаў, якія непасрэдна займаліся канцэртамі, і нават выходзілі самвыдатаўскія часопісы, што невядома па якіх каналах траплялі ў рукі сапраўдных прыхільнікаў далёка за межамі нашай краіны. Тыя «бунтары» цяпер пасталелі, але паспрабуйце спытацца ў іх, ці ведаюць яны што-небудзь пра магілёўскі «Рок-з'езд» ці «Калейдаскоп», а лепш пра «Во, дараслі!», і пабачыце, што ёсць яшчэ порах у парахаўніцах! Вядома, што калі не пакінуць пасля сябе паслядоўнікаў, можна страціць заваяваныя пазіцыі. Тым больш што засталася яшчэ моладзь, не сапсаваная папсой.

Не шкадуючы ні сіл, ні грошай

За адраджэнне часоў, калі вядомыя і малавядомыя рок-гурты збіралі поўныя стадыёны і залы, сур'ёзна ўзяліся захопленыя справамі людзі. Летась суполка аднадумцаў вырашыла прыгадаць былое і «замуціць» нешта сапраўднае. Канцэрты, фестывалі, джэм-сейшэны, апэн-эйры з прыстаўкай «рок» трэба і магчыма адрадзіць, у гэтым упэўнены энтузіясты. Цяпер яны, не шкадуючы ні сіл, ні грошай, збіраюць аднадумцаў, каб даць магчымаць падрослым паслядоўнікам пераняць вопыт і паспрабаваць таксама стаць для кагосьці кумірамі. Балазе, што таленавітай моладзі хапае.

Сталі збірацца школьнікі. Дзеці тых, хто ў іх узросце «фанацеў» ад песняў гэтых жа гуртоў. Кумірам па 40 гадоў і болей, але яны па-ранейшаму ў баявой расфарбоўцы і адпаведным «прыкідзе».

— Праект «Рэспубліка рока» ствараўся ў Магілёве, наша асноўная задача — стаць цэнтрам развіцця рок-музыкі і наогул рок-культуры, — расказвае ахоплены прадчуваннем грандыёзных падзей адзін з арганізатараў Аляксандр Лазараў. — Гэта не проста канцэртная дзейнасць, а яшчэ і адкрыццё новых імёнаў. Ужо летам плануем правесці вельмі сур'

ёзны рок-фестываль, на які трапяць і дзве-тры маладыя групы — яны будуць адабраны па конкурсе. Гэта вельмі ганарова — выступіць на адной сцэне з вядомымі музыкантамі. Пытаецца, дзе будзем збірацца? Аб месцы і часе вы даведаецеся пазней. Як зараз кажуць, інтэрнэт чуткамі поўніцца.

3 кветкамі — на Буйніцкае поле

Першыя крокі ў патрэбным напрамку ўжо зроблены. Тое, што арганізатары не жартуюць, пацвердзіў арганізаваны імі гастрольны тур па Беларусі адразу некалькіх вядомых рок-груп — іх намаганні падтрымалі «Паўночны флот» (былі «Кароль і Шут») з Піцера, Mordor з Масквы і Drum Ecstasy з Мінска. Перад тым, як адправіцца ў тур па беларускіх гарадах, яны наведвалі ў Магілёве мемарыяльны комплекс «Буйніцкае поле» і ўсклалі кветкі да помніка-каменя Канстанціну Сіманаву.

Дарэчы, адна з вядомых кампазіцый саліста гурта Mordor Міхаіла Рабава называецца «Сталінград». — Гэта песня пра вайну, — тлумачыць ён. — Мы пастаянна задаём сабе пытанне: а мы б змаглі, якія яны, усё кінуць і ісці паміраць за Айчыну. На жаль, няма адказу...

Саліст групы «Паўночны флот» Якаў Цвіркуноў разважае на тэму патрыятызму не стаў. «Гэта асабістая справа кожнага. Калі чалавек адчувае, што павінен прыйсці ў нейкае месца накітаваць Буйніцкага поля, ён прыходзіць», — падкрэсліў артыст.

Музыкі трох гуртоў усклалі кветкі да каменя Канстанціну Сіманаву.

«Гэтая музыка будзе вечнай...»

Радкі з папулярнай песні групы 90-х «Наўцілуса-Пампілуса» міжволі ўзгадаліся, калі ў клуб «Ліга», дзе праходзіў канцэрт, сталі збірацца школьнікі. Дзеці тых, хто ў іх узросце «фанацеў» ад песняў гэтых жа гуртоў. Кумірам па 40 гадоў і болей, але яны па-ранейшаму ў баявой расфарбоўцы і адпаведным «прыкідзе».

— Канцэрт чакала вельмі доўга, — прызначалася юная прыгажуня Лада з Крычава. Яна прыехала ў Магілёў з цэлай групай школьных сяброў. — Мне вельмі падабаецца «Паўночны флот». Нават ніякіх грошай не шкада, каб паслухаць любімую групу.

— За што любіце рок? — пытаюся ў сяброў Ладзі.

— Энергічная музыка. Сумная нам не падабаецца, хочацца больш рухацца. Не хапае эмоцый.

Тая ж Чавусаў на канцэрт прыйшла з сяброўкамі з абласнога цэнтра. Прычым пазнаёмілася з імі, ка-

лі ехала па горадзе на грамадскім транспарце. «Мы сваіх ужо толькі па адным выглядзе пазнаём», — смяюцца дзяўчаты. Пару гадзін таму яны яшчэ нічога не ведалі адна пра адну, а цяпер ледзьве не самыя блізкія людзі.

Нездарма ж кажуць, што рок — гэта не проста музыка, а стан душы.

Падтрымаем рок якаснай музыкай!

Саліст рок-гурта «Чайф» Уладзімір Шахрын, канцэрт якога нядаўна адбыўся ў Магілёве, пажартаваў: «Мы з'явіліся на свет у мінулым стагоддзі, атрымліваецца, што мы ансамбль старадаўняй музыкі». (Канцэрт, дарэчы, вельмі якасны, калі ўбачыце афішы — рэкамендуем. — **Аўт.**) Палову сустрэчы публіка правяла стоячы, падпяваючы ва ўнісон любімайму гурту. І мне падалося, што арганізатары «Рэспублікі рока» рухаюцца ў правільным кірунку.

Мне таксама здаецца, што папулярны некалі панк-гурт «Кароль

і Шут» пасля раптоўнай смерці яго лідара Міхаіла Гаршанёва не прыпыніў свайго існавання менавіта таму, што нават пры такіх складаных умовах застаўся запатрабаваным.

— Магілёў быў адным з гарадоў, дзе прайшоў развітальны тур «Каралі і Шута», ужо без Міхаіла Гаршанёва, — расказаў Якаў Цвіркуноў. — Памятаю, як было страшна. Але публіка выцягнула нас, падтрымала і накіравала ў правільнае рэчышча. За гэта магіляўчанам асобнае дзякуй.

Калектыў перажыў, што называецца, стрэс, пасля якога змяніў не толькі назву, але часткова і рэпертуар. Аднак у Магілёве ў яго па-ранейшаму хапае прыхільнікаў. І на гэты раз асноўная частка публікі чакала менавіта «Паўночны флот».

— Тэматыка нашых песень цяпер зусім іншая, — прызнаўся Якаў Цвіркуноў. — Мы ўжо не пішам... дакладней, мы і не пісалі ніколі, тэксты стваралі Андрэй з Міхаілам — гэта былі ў асноўным казкі і гісторыі. Камусьці наша творчасць блізкая, камусьці — не. Але ёсць і тыя, каму падабаецца тое, што мы выпускалі. Мы разумеем і тых, і іншых. І спадзяёмся, што будзем прывабліваць не толькі публіку «Каралі і Шута», але і тую, якая, магчыма, на канцэрт гэтага гурта і не пайшла б.

— Калі чакаць новых песень? — Першы альбом восенню ўжо выйшаў, зараз рыхтуем новы. Едзем у Фінляндыю на студыю запісвацца, спадзяюся, што ўжо летам нашы прыхільнікі пачуюць два новыя сінглы.

— Наколькі вам цікавы праект «Рэспубліка рока»?

— Для нас гэта перш-наперш канцэрт, які павінен быць на добрым узроўні, як і любое іншае выступленне. Мы стараемся на любой сцэне зрабіць гук такі ж добры і якасны, як на самых дарагіх і вялікіх пляцоўках.

Нэлі ЗІГУЛЯ. Фота аўтара.
zigulya@vziazda.by

«Для ўсяго свой час»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)
— Паўдзельніца ў «Еўрабачанні» вам удалося з трэцяй спробы. Калі не прайшлі ў фінал, ці былі думкі з часам паўтарыць пакарэнне гэтай вяршыні?

— Калі я стаўлю перад сабой мэту дабіцца нечага, то раблю ўсё для яе дасягнення. І, мабыць, усе, хто назірае за маёй творчасцю, скажуць: наўрад ці Uzari спыніцца. Тут я згодны, але мне патрэбны нейкі час, каб спачатку асэнсаваць пройдзенае. Плюс ёсць шэраг задум, якія патрабуюць рэалізацыі. Распачаўшы працу над імі яшчэ перад конкурсам, цяпер хачу давесці справу да лагічнага завяршэння. Напісанне новых песень, запіс альбома — вось на чым я засяроджаны. Цяпер кожны дзень прападаю ў студыі гуказапісу. А наогул, думаю, будзе правільным зрабіць сабе перапынак, бо многія нашы артысты жадаюць там пабываць, каб здабыць новы вопыт.

— Не сакрэт, што праца ў камандзе не абыходзіцца без спрэчак. Ці мае артыст магчымаць дыктаваць свае патрабаванні, адстойваць уласнае бачанне ў такіх умовах?

— У сваёй творчасці заўсёды ўсё раблю так, як лічу правільным. А на «Еўрабачанні» гэты прынцып дзейнічаў толькі да адбору, а потым пачалася агульная праца. У такіх сітуацыях у мяне ёсць дакладны падзел, дзе і што я магу браць у свае рукі і калі варта стаць у строй, даверыўшыся камандзе, у якой ёсць вопыт, прафесійны погляд на многае. Чуючы нейкую прапанову, не варта адразу ўспрымаць яе скептычна. Нават калі табе не падабаецца, гэта яшчэ не значыць, што ідэя бесперспектыўная, проста трэба разумець, што атрымаецца пайншаму. Артыст сваім настроем павінен даваць прастору для рэалізацыі магчымасцей іншых. Які настрой — так усё і складзецца ў выніку.

— З Маймунай да адбору вы былі знаёмы толькі завочна. За час падрыхтоўкі да конкурсу ўдалося пасябраваць?

— Цяпер мы адпачываем адно ад аднаго, таму што доўга былі разам. Маймуна засумавала па сям'і, дзецях. За перыяд нашай сумеснай працы ў нас здараліся розныя сітуацыі. Бывала, спрачаліся, але ў асноўным нашы адносіны былі як у брата з сястрой. Мы дапамагалі адно аднаму і ўсяляк

падтрымлівалі. Часам трэба было проста пастаяць побач, абняўшыся і абстрагаваўшыся, альбо хапала спагадлівага погляду, дотыку.

— Пасля «Еўрабачання» вашы патрабаванні да сябе, як да артыста, змяніліся?

— У мяне заўсёды былі высокія патрабаванні да сябе, таму што я гляджу збоку на артыста Uzari. Дакладна

ца. Тады пачынаю працаваць яшчэ больш. І пасля паездкі на «Еўрабачанне» я ў гэтым чарговы раз пераканаўся. Зразумеў, як рабіць тое, чым займаюся, яшчэ лепшым. Рыхтую песню для дзіцячага «Еўрабачання». Мне важна падтрымліваць сувязь з будучым пакаленнем артыстаў. Я гатовы дзяліцца ўсім, што маю і ўмею.

«Я вельмі скупулёзна стаўлюся да сваёй творчасці і досыць балюча ўспрымаю, калі нешта не атрымліваецца. Тады пачынаю працаваць яшчэ больш».

— А ў студыі працуеце над праграмай Uzari?

— Так, прычым я хачу запісаць альбом і потым зладзіць гастрольны тур. Пакуль што ўсё на стадыі стварэння. Напрацоўкі кампазіцый былі зроблены да «Еўрабачання», а зараз дапрацоўваю музычны матэрыял. Таямніцу ўсёй ідэі пакуль раскрываць не стану, хочацца зберагчы інтрыгу. Калі робіш нешта, разумеючы, што людзі не ведаюць

тваёй задумы, то ў працы не губляецца кураж.

— Нейк вы казалі, што шоу-бізнес у вас асацыіруецца з няшчырасцю...

— Зараз мне ўвогуле здаецца, што ўся Еўропа і XXI стагоддзе ілюструюць гэтую асацыяцыю. Усё перанеслася ў інтэрнэт, а ён па сутнасці сваёй — маска, і кожны чалавек можа яе прымераць. Там людзі «троляць», хлусяць, пераследуючы нейкія свае мэты. Калі казаць пра шоу-бізнес, там, на маю думку, узровень няшчырасці залежыць ад памеру музычнага рынку. У нас пакуль што ў гэтым сэнсе ўсё больш-менш збалансавана. Хаця часам можа быць досыць не проста. Тая ж Маймуна, прыйшоўшы ў шоу-бізнес, вельмі здзіўлялася, як усё робіцца. А я, можна сказаць, рос за кулісамі, бо маці часта брала мяне з сабой, і таму з дзяцінства ведаю, якое яно — жыццё артыста. Маю пэўную загартоўку. Аднак, акрамя музыкі, займаюся і іншымі справамі. У прынцыпе магу знайсці альтэрнатыўныя крыніцы заробку. Адкрыць краму, напрыклад. А з магчымасцямі інтэрнэту сёння наогул можна займацца ўсім. Не варта сябе абмяжоўваць...

Алена ДРАПКО.
drapko@vziazda.by